

Criança

AMB TU, NO! VULL LA MAMA!

Què hem de fer quan un nen o nena està molt emmarat o emparat i no vol anar amb ningú més? ¿És una fase normal i passatgera? ¿És millor permetre-ho o hem de forçar que es relacionin amb tothom?

ESTHER ESCOLÁN

MANOLO GARCÍA

Tels pares i mares són els primers referents d'una criatura. Hi troben la protecció, l'amor incondicional i unes primeres pautes de vida, les que marcaran els seus valors i prioritats a la vida. Passada la primera infància, els nens descobriren altres referents en el si de la família (avis, tiets, cosins) i de l'escola (mestres, companys). Però això no impedeix que s'aferrin a la figura paterna o materna uns quants anys més, acaparant-los en moments clau, no tolerant que ningú més es faci càrrec d'ells i mostrant-se gelosos o fent rebequeries quan el pare o la mare han de marxar.

Aquesta és una situació que, en paraules de la psicòloga Sílvia Guillamon, "respon a motius força importants, lícits i naturals: la supervivència". La directora del centre L'Arbre explica: "Oblidem sovint que els nens petits no poden valdre's encara per ells mateixos, cosa que els fa insegurs i, en conseqüència, els fa buscar les figures que tenen el rol biològic de la protecció". Ara bé: ¿a partir de quina edat pot esdevenir un problema de debò el fet que una criatura no vulgui anar amb ningú més? Guillamon afirma que "l'angoixa de la separació és un procés adaptatiu i dependrà dels temps que necessiti cada nen". En termes generals, no obstant, "hauria de començar a disminuir en el moment que la criatura comença a caminar i explorar el món i normalitzar-se cap als dos o tres anys, sense oblidar que fins als cinc els pares són les màximes figures de seguretat".

MOMENTS D'INTIMITAT

La família Cañas-Dalmau és al mig d'aquest procés evolutiu de la seva filla Ariadna (a qui veiem a la foto amb la seva mare). Al principi la nena, de dos anys, "acceptava indistintament la figura materna i la paterna, però d'ençà que el seu pare va estar un any treballant a Mallorca de dilluns a divendres, hi ha determinats moments, com l'hora del bany o la d'anar a dormir, que vincula a la meua figura", explica l'Alexandra, la seva mare. Tot i que el seu pare ja fa tres mesos que torna a convida plenament amb la resta de la família, l'Ariadna "no vol renunciar a aquests moments més íntims amb mi", explica l'Alexandra,

que es mostra segura que "a poc a poc anirà cedint aquests espais i moments cap al seu pare, del qual està sempre molt pendent".

Per anar desterrant aquesta *mamitis* que l'Ariadna demostra força sovint, l'Alexandra compta amb una figura clau, el germà gran de la nena, el Quim, de cinc anys. "El Quim és un sant, s'estima molt l'Ariadna i entén que ella és més petita, però ell també ho és i per això m'agrada quan s'enfada i reclama la seva parcel·la", explica. La nena acostuma a posar-se físicament pel mig quan l'Alexandra està jugant o abraçant el Quim, i el que també fa bastant és que, com que ell parla molt, ella es posa al costat i comença a xerrar també per eclipsar-lo. "El Quim en aquests moments s'enfada i es posa nerviós perquè ella l'interromp i aleshores perd el fil de la conversa", explica la mare.

Tot i així, els dos germans estan units per un vincle molt fort, cosa que va molt bé quan els seus pares han d'acudir als avis o a la cangur perquè es facin càrrec dels nens. "Per a l'Ariadna el Quim és el seu referent i, habitualment, si ell es queda a gust amb algú altre, ella també es queda encantada", apunta l'Alexandra. "També és cert que si s'allarga molt aleshores ella ens reclama una mica, però sense drametes... El problema encara és durant la nit, que aquí sí que o apareixo jo o tenim un drama", puntualitza.

POSSIBLES REACCIONS

En els nens, la separació de la persona estimada "origina un intens desig de reunir-se amb ella i alhora un sentiment de ràbia pel seu allunyament; més tard apareix cert grau de desafecció", explica Sílvia Guillamon. Una angoixa que, en paraules de la psicòloga, "deixa pas a un procés de dol en què l'agressió, que té el propòsit d'aconseguir la reunió, té un paper important". Durant aquests episodis es despertaran sentiments com "l'ansietat i la còlera, així com la fatiga de veure's privat de la figura paterna o materna davant de situacions desconegudes en què la criatura necessita tocar o aferrar-se al seu referent principal", assenyala Guillamon.

La dependència de la seva mare, que l'Ariadna mostra de manera intermi-